

JUHÁSZ FERENC

Az őrangyal és a szél

*„Az őrangyal mindig ott áll a hátad mögött” –
mondta anyám.
„Vigyáz rád!”
Bár most is hallanám!
És most is hallom, mint gyermekkoromban.
És én naponta többször hátranéztem
nyakam tekerve jobbra, balra,
düh-erővel, százszor,
mint ahogy akasztáskor
a fejet tenyérrel csavarja
a csigolyatörésig a hóhér,
sárga kéz-esernyővel a kivégző-árny,
de sehol a hósvatag-szárny,
az üveghúson, a magzati belső-túlsón
áttetsző érszoborban futó vér.
Az angyalt sose láttam,
se teljes lénnel egészben, se részben,
mint egy sugártömörből épült mézanyag kristályfát,
legalább mindenütt-szem arcát,
mint a két gyöngygolyó-sisakpúp gombát
az angyal-szitakötő szivárványfejet,
legalább mindenütt-szemgolyó mellkasát:
a látás ágyékig-lógó pupillakása pajzsát,
legalább mindenütt-szem: esernyőként kinyitott szárnyait,
amelyek szemekkel-benőtt óvó tollait
rámteríti, mint zivatarban a körtefa-háromszög fű-fészken*

*a tojásain, a kékszeplős barna életgyöngyökön ülő cinke,
 hogy a vizgolyós szikrázó toll-kupola
 ragyogott, mint egy lángoló gyöngykorona,
 s a cinke feketepettyes barna szeme
 aranycsipke-mirigylánc koszorúban.*

Nem volt angyal!

*Védő, megőrző, óvó, vigyázó:
 se szárny-szó, se csönd-szó.*

*Csak a ravatal-zászlós asztal,
 csak a kert, a fák, a viperás kőfal,
 az ecetfás kút,
 csak a lefele-út,
 a nádfödeles ház,
 a tó, a nádas, a békakuruttyolás állati Bach-zenéje,
 a tücsök-csillagszimfónia Mozart-éjjel élve,
 meg a satnya krumplibokrok az agyagos veteményeskertben,
 meg a trágyadomb bűzkráter nappali temető-éje,
 kriptás rothadása, disznórőfögés, kukorékolás,
 kacsahápgóság*

*tyúk-kaparászás: bogár, kukac, mag, giliszta-keresés,
 óriás lótetű-futás kékbársony-mellényes páncél-ingben,
 szegénység-ünnep és szegénység-boldogságtemetés,
 meg a hó, meg a fagy, meg a jég, meg a tavasz, meg a nyár,
 meg az udvar-szederfa őszi vérbeborulása a sáron,
 mint akit pikával lóhátról mellbeszúrtak,
 mint Petőfi Sándort az egyszerű cár-katona Segesváron,
 meg a tántorgás a szikrázó fényliszt fátyolköd idegszorongásban,
 meg a kisleány-botorkálás a rámszuhant éjjeli részegség-sziklát
 cipelő depresszióban,
 mint aki hóviharban tántorog és nem tudja hol van
 és nem tudja mi az amit lát,
 csak evickél vakon
 a magány-sivatagon.*

Csak az volt:

*a tél, a tavasz, a nyár, az ősz
 meg a tószéli sekély víz foncsorüvegében,
 a tó vékony, fenékgyökér-érrendszerű kődüvegében
 a tószél zöldszivacs fűvizében*

ácsorgó, merengő, féllábon álldogáló
gázlómadarak: a Rózsás gödény, Borzas gödény, a Bakcsó,
a Szürke gém, Vörösgém, Daru, Pártásdaru, a Gólya,
az Üstökös gém, a Kanalas gém, a Fekete gólya,
a Pásztorgém, Batla, Kis kócsag, Nagy Kócsag, Gólyatöcs,
az Énekes hattyú, Gulipán, Csigaforgató.
Úgy állt az alkonyati, hajnali tóban
egylábon ez a hosszúnyakú tollcsomag
merengés, mint elhagyott öreg temetőben
a fejfák, keresztfák, fakeresztek
piros-márvány keresztoszlopok.
És ez az alkonyi-hajnali tó:
az árva temető madártutaj-oszlopcsomó.
Árnyakkal derékszög.
És a feketebársony női magassarkú cipőhöz
hasonló óriáscsőrű büdösen károgó varjak
a kertben, a léckerítésen, a tar fákon, az égen,
a zöldmohos léckardok esőrágta hegyén,
meg a kisleány-bukdácsolás az utcán, az iskolában,
a dunyhás szobában:
fejbúttól talpbőrig vacogva
a zárt barna csonthéjjal benőtt bánat-dióban:
a semmi-jóban,
és mart a szégyen, mint akit hordó sós vízbe állítottak
meztelenül
és mérgezett, ölt az értem-mégse értem,
mint akit vízben oldott lúgkővel, vagy kék gyufafej-foszforcsöppel
itattak,
s ettől lesz halál-szivacs és világra vak,
csak ez volt,
meg a csordabőgés, a kecske-disznó-tehén csordaözönlés
a hajnali nyárban a méteres rózsaporban,
a kis horpadt réztrombita, meg a kanásztülök a rózsavárban,
disznókörm-tehénkörm-kecskekörm kettősök az utcalekvárban.
Meg a kishaltás részeg ordítózás, részeg rőfögés
nyálhólyagfűrtöt habzó piros köhögés, röhögés,
meg a szűnyogasszony egyhangú cérna-vinnyogás:

*szitán rázott liszt-szipogás, rovarköd-jajzakatolás.
Kiskonyha fönti pokol.*

*Angyal nem volt sehol!
Mi maradt hát nekem?
A természet, meg a természetem.
Meg a szél, meg a szél, meg a szél, meg a szél,
Amely ha jött keletről, északról, nyugatról,
aranyfekete tajtékkal, tág vérfekete, szivacslió
orrlikkal dühöngő villámszarvú bivalycsordaként tolongva délről:
üvegvártya hólyaghalmazával, üvegkürtmillió-vicsorgással
és lila virágporkása lázzal és gyásszal,
áttetsző vitorlahalmaz-háborgással és fujtató patás tódulással,
tülláva szúráskezegekkel, gombostű-tűzözön-vörössel,
láthatatlan izmokból csavart viharvastag kötelekkel,
dörögve, zörögve, csörögve, zakatolva, Isten-csorda vadként
hömpölyögve, bógve, sikítva, dünnögve, darázként dohogva,
hogy tántorgott és dülöngélt az ég
ropogott a táj minden tárgya, figyelme, virágszerelme, állatbokra,
rám üvegkazlakat dobva,
mintha földrengésben összedől és összetörik a felhőkarcoló-üvegváros:
az éjszaka fénydoboz házhalmaz torony-világos:
meztelenül kifeküdtem a kis zöldsziget-udvar közepére,
hanyatt az eget nézve,
bámulva a dülöngélés-mézre:
nyáron meztelenül és mindig mezítláb,
ősszel ingben és fekete klottgatyában és mindig mezítláb,
télen öreg fekete nagykabátban, a kabát alatt semmi-ing, semmi-nadrág,
csak a ruhátlan test, a bánat-szabadság,
zoknitlanul, magasszárú fekete fűzőcipőben,
amely nyálás volt, mint hüvelymélység a nőben,
tavasszal kékcsíkos vékony pamuttrikóban, mint egy karcsú lódarázs:
a szabadság-vágy akarás
aranygyűrűsor-kitinujj-potrohával,
lóbab-szem kristályikra-uborkával:
a repüléshit vágy
és megint mezítláb,
s nyáron ha kamasz-kukacomra, mint kibomló fodros rózsabimbóra
zöld sáska ugrott, mint valami dugattyús, apró bőrbádog*

szárnyas űr-ugráló gép,
 s uborkás potroh szelvényzacskójában az emberiség-maradék,
 babérkoszorús zöld száját kanalas örvénnyel forgatva:
 [vízmerő kútvdör-kerékként,
 a kisujj-koszorús salátalevél-koronakehellyel a levegőt
 majszolgatva,
 s csápjai, mint feketezöld rugócsipkeselyem-tornyok
 mozogtak jobbra-balra,
 s zöld üveghorogkoronás szájával a semmit halászta, ette, itta, harapta,
 s pupillátlan szemében, a szitabab kővesében
 nem tükröződtek a földi, az égi dolgok
 és a boldogtalan létben csak ő volt zölden boldog:
 nem iszonyodtam, nem nevettem, csak néztem a fönti habos
 csillag-kendermagos tyúk-égre,
 önmagamtól égve
 a fönti kék égre,
 a tajtékos világrészre
 és ittam a tiszta szélből:
 a tavaszból, a nyárból, az őszből, a télből.

Ó, a cinkék, rigók, varjak, verebek,
 rózsapirókók, őszapók, zöldikék, seregélyek!
 Ó, azok a néma gázlómadarak, piros, fekete, sárga csőrrel:
 hosszú fej-tőrrel
 a bóbíta alatt,
 akik úgy álltak a ködliszt-harmatpor reggel-vizen,
 vagy az alvadtvérlila alkonyati tóvíz sekély tükörtüzeiben,
 mint vékony szálkás karók, leszúrt, vízzel és sárvérrel bilincselte
 lábú keskeny púpos, parafa-teve oszlopok,
 tollas lándzsák, tömör penészgomba-pikák: a bölömbikák,
 úgy álltak ott, mint keresztfa-erdő, mint túlvilági
 alkonyati temető,
 s fölöttük csak az Isten a tető, ha nem bennük a tető:
 szívükben,
 s árnyuk a vízliszt lapon, a síkhalmoz álomosan
 mint kenyérgyürke-rücskös barna seb-hegek, hosszú
 kardvágás-seben nőtt fekete varratok, kék, szárnyas jégcsapok,
 úgy állt a madár-tömeg, mint a sereges lándzsák
 a Csönd felkelő-paraszt-kezeiben,

Dózsa György had-hordaléktömegében,
csukott fekete óriás-ollók
a tófenék sárga mocsárbársony dunyhájába szűrve
és lobogott sziszegve a nádas, lengett ringva és zokogva,
mint a láthatatlan és ismeretlen rejtelemhorda
angyalcsorda
a tavat megkopasztva szálanként szétrepülni
a pécitök hold felé, a fényt-szivárgó seb-sikoly csillagok közé.

De angyal sehol!

Én pedig az udvarra a szélbe kifeküdtem,
hogy fújjon, marjon, harapjon, cibáljon, ragadozzon,
süvöltés-fogsorával húsomba harapjon,
testembe gyúrja önmagát, hogy érezzem sikolyos láng-szavát,
mert tudta, hogy szeretem, mert tudta, hogy nem haragszom,
hogy átfújjon rajtam, mint egy sűrű könnyűszítán,
homorúvá feszített rózsás hálózatán,
hogy belémszivárogon a fönt, meg a lent,
hogy érezzem a végtelen-ős végtelent,
hogy a Földgolyó magma-szívéig érjen befelé-tömködésem,
hogy átjussak minden tömörön és minden résen,
hogy találkozzon ragyogva érintése és érintésem,
hogy Földgolyó-világanyaggá itatódjon minden
pórusom, tömörebb anyagom és szöveték-szenvedésem,
legyek magam is a Földben a föld,
világanyagból szótt
boldog örület,
aki így szület,
mert csak így születhet,
még halálom előtt
a sziklagömb-mozaik fölött,
az őslekvár-paradicsomtűz fölött,
a láthatatlan csontváz-had tiprásban és taposásban,
a celofán-ménes trombitavihogásban,
a celofántrombita-mindenségteli kéve-nyihogásban,
a celofán-vadlőcsorda patazuhogásban,
könnyű áttetsző lobogó taposásban,
ami mégis nehéz, mint a fölfújt, száraz, zsírbinár-eres

száraz, barna iszalag-pántos marhabél,
amit fekete ólomrúd kitölt,
hogy ne törjön, ha ütve ölt,
könnyű ne legyen, mint a boldog sóhaj,
vagy az ollóval levágott ezüstboglya öreg haj,
amit higannyal, a kék alannyal kitölt az önfeledés,
hogy szúrjon, mint a tömeges üvegkés
ez a csupa lázmérő láb, ez a hőmérő üveg taposás!
Ami mégis öröm, ami mégse gyász.
Feküdtem a tavaszban, az őszben, a nyárban, a télben
a szélben, a vicsorgó nem-kevélyben,
hogy égesse belém a szél,
szívemig dűlva a ropogó, ragyogó celofán-szenvedély:
hogy csak az él, aki él.
S aki nem él, az már halott.
Kibűlt szar-gyapot!
Ha már élve nem volt halott!
Hiszen a legtöbb ember-élő, állat-élő, növény-élő
ha összegöndörödik, ha magasra nő:
már élve halott!

Apám meghalt már.
Anyám meghalt már.
Öcsém meghaltak.
Úgy ahogy nem kellett és úgy ahogy kellett.
Nem kaptak a léttől türelmet.
S akkor se volt angyal!
Se törpe, se óriás,
se titán, se gigász,
se mákszemnyi, atomnyi,
se elektronnyi,
mint a cikázó sejtelem erő-semmi,
se köd-testébe belenyúlható,
se szikrázva lebegő, mint a csillám-sziklafal függőleges hullása hó,
se anyagi, se anyagtalan,
se testi, se szellemi, mint ami van,
se fekete, se fehér, se átlátszó-üveg, se halhatatlan.
És az ámulat ott volt az akaratban.
És az akarat az ámulatban.

*Az élet-döbbenet az elmúlás-tudatban.
És csak az nem fél, aki fél.
És mi maradt nekem?
Költő-hit kamasz-életem,
kamasz-láng, ami verssel döngicsél,
mint a tavaszi darázs,
meg a nyári harmat-újulás, lepke-düh varázs.
Csak a szél, csak a szél, csak a szél, csak a szél.
A szél-taposta meztelen szabadság,
a mégis-győzelem,
ami a kötött természetben a kötött rejtelem,
a szélcsóvaláng tiporta vihogásból vadság, kiszúrt lószemű vakság,
amit nem öntött körül az ólomláva félelem,
hisz annak nem örül az értelem
és fényes volt a fekete türelem,
mint aki suvix-kefével:
a gyors szőr-cseléddel,
ráköpött nyálú, bagymalevéllal bedörzsölt cipőt kefél.*

*Mert nem voltam otthon odabent.
Pedig a konyhában mindig nagy volt a rend.
A rend mégis merev és sivár volt,
mint a hold.
Gyúrten-sima, akár a rettegés, sejtelem-titok.
Hisz volt rá bőven ok!
És nem voltam otthon otthon.
Pedig csak otthon voltam otthon!*

*Hát kimenekültem a szél átlátszó világszívébe:
hajnal és reggel és nappal és este és éjszaka
beleragadtam a szélbe,
mint a muslica anyám szigorú, ámult, könnyes szemébe,
s ott feküdtem meztelen szívvel tetszhalott-éberül
a szél-csaholásban, a szél-ugatásban, a szél-röhögésben,
mint a gyilkosság a kisbaltában, a konyhakésben,
ott feküdtem a kis zöld udvaron,
mint egy zöld növényhab-tutajon,
mint egy selyemnyál-moszathab-tutajon,
mint egy fehér kamilla-tajték tutajon,*

*mint egy véres avar-tutajon
a szederfalevélen, diófalevélen, orgona-levélen, ecetfalevélen,
kifeszítetten is csobogva, mint az elmúlás a vérben,
ott feküdtem a sár-tutajon,
esőszál-szalmafonat víz-tutajon,
a hó-tutajon, testem, fejem hó-vályú-keresztben
kis jéggel-bőrözött zománcos fagyhártya-kereszt a tél-tutajon,
mint jéghártyával benőtt tyúklépés-nyom, libatalp-nyom
a hókristálykéreg talajon,
forró anyag a hideg anyagon,
szív-lázás vágy a pörgő Mindenség-gömbegészen,
mint a háromezer látózacskójú légszem: a havon:
a látópontok ikrapajzsa arc-duplán, a
látó gránátalmákkal,
mint akinek arcára nőtt két pikkelyponty ezüsthal,
feküdtem a keringő Földgolyón
a virágon, a fűvön, a mohán, a sáron, a száraz cickafark-lovon,
a deres rögökön, a havon, az esőn, a jégen, a fagyon,
a ringástalan és forgó és mégsem-éreztem pördület-talajon,
és nekem az mégse volt pokol!,
mint egy Földgolyóra hullt meteorit-darabka,
űrből-zuhant világanyag-titokanyag labda
a gömbtér-tágulás csillagos űr alatt.
Mint egy gyémánt-kriptában:
a pontozott fénymámor-éjszakában.
Ujjongva szorongásom és mámoromat.*

De őrangyal nem volt sehol!

*Csak a világgal-azonos-lét képzetem,
Mindenség-atom akaratom.
Csakhogy az legyek, ami vagyok: a világ!
Anyagból hit és hitből megmaradás-ág,
ami kinő a Semmi-törzsből zölden és virágosan
és feketén burjánzik és nem hajnalszűz-világosan,
nő a fehérben, mint egyhónapos magzat-szemgolyóban
a kapilláris piros hínár-gomoly, mint hínárfelhő a tóban,
és nem gyász és nem mosoly
csak végtelen-sűrű rubint-tűz hálócspikelomb-szövedék,*

ami úgy piros, hogy szinte ragyogva kék,
 amiben a megtartó anyag ég:
 az idegmozaik-szövedék,
 a vörös tó, titokból horgolt látás-ítató, látás-biztató
 a fény-tudatosító
 a tér-tárgy-dolog-szerkezet-látás anyaga vörös és sárga gomoly,
 a gombtöltelék-fonadék világtapintó toll.

És őrangyal nem volt sehol.

Hogy képzelték ők?
 Mit képzelték ők?
 A szülők,
 nagyszülők
 dédszülők,
 ős-szülők,
 a Szent Könyveket író
 balgák, együgyűek, próféták, misztikusok, teológusok,
 a költészet-csodaelmék, ájtatosok, szentek, filozófusok,
 apostolok,
 a mezítlábasok, fakéreg-lábszárások, koldusok,
 a bőrszíjkosár-sarusok, halászok, ácsok, asztalosok,
 sáskaevők, magevők, halevők, lepénykenyérevők,
 vízivők, borivők, vizesbort-kortyolók,
 a szakállasok és szőrbokor-vándorok,
 a kőhullám-csipkesivatag, homokszita lila ég vándorai,
 az asszonytalanság kétlábú homok-lapjai:
 hogy a nem-látható Isten és a látható ember között
 azok a láthatatlan szárnyas látomás-emberalakok,
 a szárnyas köd gomolyai:
 a túlvilág angyalai:
 a kétszárnyúak, négyszárnyúak, tizenkét-szárnyúak:
 az a híd:
 amin fölfelé csorog és csobog a bit,
 mintha vízesés a tóból robogva fölfelé
 a szirtből-forrásig folyik, az Isten felé,
 vagy lefele zuhan
 csattogva, szikrázva, fröcskölve a kékkristály-zöld-szédülethab,
 vastag véredénnyel,

tűzszekér-lábú ítélet-küldeménnyel,
kezükből sárgán izzó égítést-narancssal,
aranyfogsoruk közt lövődő Isten-parancssal,
s ami van abban:
a Láthatatlanból a szigorú láthatatlan.
Hogy a kobraféjú óriás szúnyogok, ködszita-istensasok,
csörgőkígyó-fejú gigászi, vagy pöttöm szúnyogtehémbikák:
a mi ítéletünk, sorsunk, ember-iszonyunk lehetetlen úrhajója,
üzenet-küldő, üzenet-vívó, üzenet-hozó számítógép-madár-farkasok,
szent és parancsot-teljesítő Internet-koldusok,
hogy ők a Láthatatlan Isten Szívéhez láncolt és horgonyzott túlvilág-bója:
a Szeráfok, Kérubok,
Élet-angyalok, Halál-angyalok,
élet-őrző, bűn-előtti Titokzatosok:
a hit titok-tokjában
zsírosan ragyogva,
becsomagolva, majd kicsomagolva,
mint lárvában a selyemhernyó,
mint lárvában a fehérekristályként áttetsző lepke,
akinek még csak óriás rácspontgömb-szemgolyó a teste,
hogy ők a minket-őrző, ránk-vigyázó Sereges Hadak,
a felhősen zizegve lebegő szúnyog-alkonyat:
a túlvilágiak
vastag sziszegés-malomörlőkerék-zümmögés-oszloposan
az alkonyvér égis, Isten lábáig érő rovarrezgés bizsergés-tornyok,
ez a szúnyog-angyaláradat,
ami, mint egy gigászi selyemszita-toronyláz,
közönyös zümmögés-varázs,
fölfújt szárnyas selyemharisnya az úr lábára húzva
Isten és ember között szárnyasan tántorog,
sisteregve bolyong, dől, nő, terped és zuhog
vagy lefelé a Pokol felé,
vagy fölfelé a Menny felé
csorog,
az úrban, a levegőben,
az árnyékban és a hőben,
a naplemente-végzetidőben
a Teremtő Szívében nő zúgva vörösen a fekete alkonyatban,

*hogy ránk világegyetem-lisztet szitaljon,
megváltó, vagy büntető hangeső szitatornyot, ami álom.
Egy alakban és milliárd alakban.*

*És mi a megnyugvás és mi a öröm abban?
Akár a zöld tószéli sás,
ami tényével nem a tagadás,
de a kétélű zöld-suhogás,
zöld merengés-állítás,
a foncsor-mozaik vízben a zöld biztatás,
ami mert van:
angyaltalan!*

*Angyalok! Angyalok! Áttetsző Hadak!
Ó, az a ködselyem-zuhatag,
az a selyemút,
az a selyemköd-létra
szárnyasan tolongó láthatatlan áradat,
mely csipkésen, tollpillaszörösen fehér vízesésként zuhog,
akár a tél-kevés
hóesés,
és a szitasejtekből fény lövődik, az özönsejtek űr-celláiból,
akár a csillagokból,
mintha izzó égitestekből lenne horgolva a lényük,
tébolyuk-fény nem-nélküliségük!*

*És mindenütt szemek!
A tollazatot, a fejet, a csórt, a szemhéjakat,
a szárnyakat, apró selyemcsiga-fülüregeket,
a lábakat, lábszárakat, combokat, a hátat, a nyakat, a hasat,
a hónaljkat, combközöket,
kézujjközöket, lábujjközöket,
herezacskót, péniszt,
a karokat, vállakat, csuklókat, kézhátakat, ujjakat,
tenyereket, a nincs-is-talán ánuszlukat
beborítók, benővők,
hogy lényük borostyán-eres zöld ribizlifürtök
zöld bokraként izzik, viaszosan ragyog.*

Ó, Angyalok.

Képzlet-nemzette, képzelet-szülte Szörnyek és Szépek.

Örökös Miértek!

Ti Szem-burjánzás Vagytok-e Szellemeik.

Ti Szem-dagadvány Látás-Millió Buborék-kazlak, Gombaerdő-zsákok!

Lényetek a Fényszűz Eltorzult Büszkeség:

mint a gén-manipulált légy,

a kétszárnyas zümmögés, dongás, dörrenés, a Szem-hegyvidék:

akinek homlokán, tarkóján, tor-hátán, potrohán alul és felül,

lemezdonga-hasán, farcsúcsán, a szárny-hónaljak alatt,

a kitinsonka-combokon, a kitin-drót lábszárakon,

az izelt-csukló térdeken, golyvaként a toka-véseten,

a száj szívó-dugattyúján, a szájszélek kitin-ollóercein,

a mellső lábak között, mint a tehéntőgy, kecsketőgy, a feketepettyes,

és magán a két óriás-napraforgó összetett szemén,

a szűkpánt arcvason, a homloklemezen, drótcsipke-páfránylevél-talpain,

óriás légysemek nőttek, mint szappanhab-fürt hártysziklák,

[osztott rács gomba-pontdugók,

mintha szappanhab lemezhártyás buborékhegye lenne,

óriás áttetsző-szivárvány eprek, sejtes gombatelep-erdők,

óriás terpedő herpeszek,

buborékdomb-látásdiók,

a potrohvég szivárványbuborék-herezsákok

szappanhabszakáll-szőlőfürtök,

tányér mézbe öntött kukorica, főttén, mákszemhegy a buborékbödönben,

gigászi eprek, titáni málnafejek

a szemek,

hogyan az egész lény, mint egy elrákosodott

Szem-költemény,

Légy-költemény szem-daganatokkal rákosan benőve,

torz szem-ragyogás Légy-alakú pihés és erezett szárnyú állat-keresztén

s így 30-40-50-100 ezer pontszem nézett lógva, dagadva, herpeszesen

[rücskölődve,

s mindez millió látópálcika-látórudacska üvegtrombita kürtvödre, hegye,

[dombja,

s ragyog az egész szemekkel benőtt Idióta és virágoskert-szem-szédült

Légy-Egész:

Angyalok! Angyalok! Angyalok!

Ítélet-Madarak!

*Az ember-alakúnak képzelt és hirdetett Isten végtelen lábszárán
ugrálva fölfelé futkosó,*

oldalt ugráló, fejjel-lefelé ugrálva duplán pattogó

hosszú piros fejsipkás, vörösbárony koponya-tollpalás

Fekete Harkályok, Háromujjú Hőcsikek,

Fehérbátú Fakopáncsok, Zöld Küllők vörös álarcsisakban,

fekete háromszögben a feketepettyes borostyánsárga lencseszemekkel,

barnaörvény Nyaktekercsek: a fejtetőn keresztollkendő

kékcsíkos-feketecsíkos toll-párnahuzat,

s a Fehérbátú Fakopáncs háttolla rózsaszín és sárga

torok és mellényboltozat,

mint rózsaszírom és sárga levéláradat

a rózsabokor alatt, a meggyfa alatt, a bodzafa alatt:

madarak,

akik ugrálva kalapáltak és pattogva-pihenve kapáltak

a téli kerti fán, az erdei fán,

a fatörzsön, olajba-áztatott fekete villanyoszlopon:

ősztól, fagytól elbújt férget, bogarat, kukacot, lárvát,

selymhálórács-pénzzel ajtósan befödött száraz kéregüstben

ülő száradó-nyál nyári pókot,

dermedt, tél-szunnyadású haltest-pikkelybogarat,

lárvát, ami a zorduló természetből

magát megőrizni tavaszig megmarad,

petét, rovarszarvú kitinpecsétet,

a Feltámadásra váró végtelen állatszerkezet-hadat,

jövő-kezdetet, holnap-ihletet,

hogy majd zenéljen, lobogjon, égjen

ez az eleven újszülött állati levegő-szitaáradat

a lég könnyűségét és súlyát lény szerkezete rezgés-hálójával beszőve,

szarvasbogár, hőscincér, cserebogár, katicabogár:

a kettős, barna vastag horgony-olló-fejű, a tízcentiméteres feketepettyes

ólopálcika-csápú, a sárga-basú barna zúgó gyerekkor,

a feketepettyes piros láng-kalap, nyitott-harmonika-csápú május-fekete ostor.

Ó, Angyalok!

Ti mit kerestek?

Ti kiket kerestek,

*hosszú sárga vas-szarú csőrrel kopogtatva az Isten-lábszáron?
 Angyalkurva-férget, patás és patkós szőr-dühödt ördögbogarat,
 bűn-lárvát, kétely-petét,
 az elmúlás mesteri dermedés-játék-üzenetét,
 pókkurva nyolcszemű istentagadót,
 hazugság-bábot,
 szőrös eleven alvó mirigybábot.
 Mert enni csak így kaptok!
 Semmi mást!
 A Rejtelem elől apró pihés és zsírkrisztályos Rejtelem-elbúvást.
 Mert ételt angyalnak az Isten nem ad!
 Hát keresse meg magának! Vagy kiszárad!
 Ami a Jövő, a Halál!, az Élet, a Szerelem, a Bánat!*

*Ó, Angyalok! Az Angyalok!
 Vékony fenyőfatörzs-karomcsillagboronás
 lábakkal ugrálnak a Végtelen Isten-lábszáron,
 mint harkályok a fatörzseken, villanyoszlopokon,
 kettős talppal pattogva előre, hátra,
 fölfelé, lefele, mint gyerekek
 a keresztjáték krétavonal-kockáin,
 fapálcával földbe-túrt vályúkocka-kereszt négyzetlapjain.
 Ó, az a kiszámolódsi!*

*Az ember tudja, hogy mi baja.
 Áll a béka-gyémántkúp-sivatag tószélen,
 mint a gyúrt vallomás.
 És a bokros kákics, meg az üveg-pengeélű sűrű sás
 a sekély foncsor-mocsárvíz
 gyökérborostás barna mocsarából
 kinőtt zöld haja.
 És tudja a gyermek
 A Képzelet-hajó, a Képzelet-repülő hova visz?*

*Az állatoknak van-e őrangyala?
 A növényeknek van-e őrangyala?
 A virágoknak van-e őrangyala?
 A zsiráfnek, a párducnak, orrszarvú roborogás-kőnek,
 a lepkeének és a keselyűnek, a természetanya-nőnek,*

*a lávának és a kőzeteknek,
 a gyémánt-temetőnek, csorgás-aranyrojtkendőnek a földben,
 a neutronnak és az óceánvizeknek,
 bálnának, polipnak, rájának, kalamájónak, csigának,
 a halaknak és a tengerfenék-fényvirágzás-gyásznak
 és mindenféle természet-ugyanaz alak-másnak
 és alaktalan elmúlásnak, megmaradásnak,
 működésnek, vonzásnak, taszításnak,
 az atomnak, elektron-titoknak, neutronnak,
 az elektromosságnek és mágnességnek,
 a gravitációnak és a mindenséggel-töltött vákuum-üregtérnek?
 Vagy csak az ember Istenének?
 A Képzelet Öröklénynek?
 Vagy csak az Isten emberének?
 Vagy csak agyunk titok-sejtelem Rettenetének
 világvak szárnyas hangyái ők:
 a lebegő felügyelet-hártyakoporsók, pikkelyes habfátyol-temető,
 rácsosan áttetsző szitaszobor-szárnyasok!
 gyémánt-tűz-szekér-talpasok,
 titán emberevők,
 a se-férfi-se-nő gigászi fénykereszt szitakötők,
 a titokzatos és emberalakú szárnyas világsziták, Isten-Szűrők,
 a dzsungel-rengeteg
 szövevény-párolgás nem-nélküliek?*

*És mért volna őrangyala
 ennek a vad és szelid,
 gyilkos és gyilkosan-se-gyilkos,
 ártatlan, érzékeny, higannyal-töltött szappanbuborék-szemű,
 buta, éhes, buja, lomha, ragadozó,
 csíkos, tarajos, tüskés, csigaházaz, pikkelyes, szőrös, tollas,
 bőrpáncélos, fujtató, tonnákat szaró, virágpornyaló,
 kocka-mintás, feketecsíkos, púpos, röhögő
 majdnem-ember, de fán-fészkelő gyömölcsevő,
 lomha, szagos, virágillatos,
 alattomos
 lélek-alatti természet-szövevénynek,
 ennek a nem-én-vagyok-nem-te-vagy
 anyag-szövetségnek,*

*lét-magányba gyömöszölt
vörös, kék, lila, fekete, barna, sárga, zöld
szerves és szervesetlen szövetek-létegyesülésnek?*

*Ha vagy, magad vagy, akár a puszta föld.
Az Őrzők, a Megváltók mindig késnek.
Hagynak a Halálnak, halál-előtti Szenvedésnek!*

*Ó, Angyalok!
Ti kék higannyal töltött szappanhabgolyó-szeműek!
S a kék higanygolyó-töltelék köldökén
arany-vitorláhajók többárbócú aranyhártya vitorlapokkal:
az osztott dagadó sóhajokkal,
arany-repülőgépekkel, arany-úrhajókkal!
Ó, Angyalok!
Ti testetek és szárnyatok minden részén
hatalmas dagadvány-légszemekkel:
a ponthalmaz-buborékhegyekkel,
ti milliárdszor milliárd osztott térgörbe-látású Isten-vakok,
Vagytok-e valahol?*

*Vagy csak ebben
az együgyű ember-képzeletben?*

Mert angyal nincs sehol?

*Csak a szél, csak a szél, csak a szél, csak a szél!,
amelynek átlátszó, vijjogó, vinnyogó, dörgő szívébe
feküdtem, mint frissen ásott temetői sírmélybe,
a celofánkoporsó-szenvedélybe.
S a Földgolyó végtelen-suhogású erő-hűvöse
csontvázzam pórus-hálózatáig
átszótta rajtam mérhetetlen hidegség-szítáit,
keringés-szövetek hajsza-rengetegét az örök szívásban,
s feküdtem a hideg erőgomolyban, mint gigászi parókában
és sűrű Földgolyó-keringésvonal jég-rácsozat
volt meztelen testem az ég alatt,
vagy-házamból, ihlet-héjamból kibújt csiga-testem
a kék vagy arany, vagy fekete márványfény alatt,*

*a nyári kék, a téli kék, az őszi vöröstajték, a tavaszi zöld
hatalmas, nyikorgó, láthatatlan vitorlaláng örvény-tömege alatt,
s beszótte testembe hideg, Földgolyónyi titáni
létezés-rengetegét,
mint gyermekszívbé az anya-száj a mesét.*

Hidd el, Hitem: őrangyal sehol.

*És az a szélben-fekvés a megváltás volt és nem a pokol.
És se testem fölött,
se a földben, sem az égben,
a hiányban és a szükségben,
a mámorban és a szenvedésben,
a rettegésben és a szenvedélyben,
húsom-elnyomta árnyam alatt,
se szemgolyóm világerő-szikra-szárnyaiban, ahol a gyász a köd,
nem volt angyal.
És könnyű volt a Könny akár a toll
mikrosúly-bolyha,
mint meglőtt énekesbattyú véres szárnyatolla.*

*Csak a testem volt, meg a fű, meg a föld, meg a sár,
meg a hó, meg a jég:
a télszilánk széttört szappanbuborék,
a jég: a kristályszekér, ami négykerekű téll,
üvegkerekű üveghintó, és négy hó-margaréta kerék,
s befogva nyerítettek a szél-lovak
és a jégvirágos üveghintóban nem volt halott.
Mulandó ember se volt, öröklét-angyal se volt.
Fölöttem izzó, csikorgó, ropogó celofán-hab.
Így nőttem a csillagok alatt!
Tudva, hogy a csillaggömb-öröklét egy pontszemére fekve:
világ a Világba esve,
nekem beszél
a szél, meg a szél, meg a szél, meg a szél.*

*A világhatalom!
Az örület-selyemhajó-malom.
A vízimalom-kerekű hajó-álmom, a szél!*

*És most az Idő szemhéját nyomkodom,
az Idő-szemtest hatalmát és nyugalját,
mint egy pupillás és barnaszőrű birsalmát,
héja alatt, csillogás-bőre alatt a szemvíz kemény rugalmát.
Amiben a látás fényvakon nem haldokol.*

Órangyal nem volt sehol!

*S ha vannak démonok, szörnyek, ördögök,
rémek, dzsinnek, koboldok, boszorkányok,
söprűn-lovagolva szálló vihogás-ósanya-kancák,
gonosz vadak, tízezer-fejű alvilág-kutyafalkák,
szellemlény-árnyak, vijjogó árny-sereg fekete lángok:
tudtam, csak úgy leszek szabad, velük-nem-örök,
ha vállamon ülnek, mint a sasok,
a madár-ragadozók,
emberszív-evők, halálra hatalmasok,
tudtam, hogy sarlós karom-bilincs lábukat eltörve harcolok,
hogy hátamról őket fejüknél, csőrüknél fogva letépem,
s ujjaimmal a szemgolyókat kinyomva
véres lesz ujjrecém, körmöm, a madárarctoll, a csőr-szarugerinc,
s a csőr-orrlík csontszalag-szegéssé babszem-ürege, rettegésem,
se szörny-könny, se madárnyak-vér, se pikkelykincs
nem bénít, mint a sárkányrepülőket a köd:
a férfit, aki vasváz-keresztbiciklin hasonfekve röpköd
óriás lepkeszárnyakkal a feje fölött,
tudtam: azzal ölöm meg őket, hogy megértem:
csak úgy leszek szabad,
ha nem hagyom
hogy karmát, csőrét belémvájja az isten-üledéke árny-alkalom,
hogy belémharapja vámpírfogát, szörny-fogsorát a bűn,
ami Istentől légszar, fekete petty, mint üveg-rombusz tetűn,
a testközépen, a hátél tetű-üveg-élvonalán a gyomor pont-kútjai.
S fölöttem a szörnyeteg-rettenetek ejtóernyőként kilobbant titáni szárnyai!*

Mert mi volt a volt?

A mindig-holt sose-holt?

*Részegség, sírás, sikoly, szerelem,
én meg a békítő szorongás, vacogó türelem,*

egyszer anyámhoz vágta a kisbaltát apám a konyhában:
 most megölöm, gondoltam akkor
 Mert rettegve nyüszített a vacogó gyerekkor,
 nyüszített, sírt, mint a tenyérrel elkapott fekete légy,
 mert elég, elég, elég, elég, elég!
 és ködgolyó depresszió burkolta a légy háromezer pontszemét,
 és sírni kezdett a részeg hosszú fehér gatyában:
 bokán máslizott slicces, barbet-ikerkályhában,
 aztán hortyogás, köhögés, hurutköpés, vérköpés,
 aztán a reggeli máskor, a hajnali nyögés-zápor,
 a depresszió-fátyol,
 amibe burkolva tántorogtam, mint a halottak föltámadáskor,
 az önyilkosság-vágy a vonatkanyarban
 fejest-ugrani a villanymozdony elé, akár a tóba, a sínekre,
 a talpfás vasgerinc-létrasík egyenesre,
 hogy a fényteli sínek közé feküdjek én is,
 meg a költészet-remény is.
 Mert ami halál volt: az élet volt akkor abban!

Hát karjaim szétvetve a fű-tutaj föld-keresztfán,
 mint halott a gyilkos asztallap-deszkán,
 mint kamasz-Krisztus:
 ködászvány-lélek, eleven hús
 feküdtem a kamilla-sár-fagyjég-bó úrhajón magamat kifeszítve,
 mint egy szalmazsákon az ágyban
 (bár nálunk kukoricacsuhéval volt a széles, slicces
 tutajzsák kitömve,
 keményre izzadva, vizelve, gyűrve, szilánkosra gyömve,
 és szúrt, mint a krokodil mozaik-rücske, faroktaréja, körme,
 mintha kőszilánk-asztalon feküdnénk apámmal:
 tüdőtlen hátgödrében fejemmel, a sisakhaj-kosárral,
 a fáradt lefekvéskor, mintha krokodilusokon hevernénk
 és holt volt álmunk, elménk,
 s nyögve ébredtünk, a csontvázig sajogva,
 szédülve, ásítva szédelegve, mint akit megmart a kobra:
 a gyöngytűben aranykard szemű eleven falevél).

Akárha jéggé temet az éji vánszorgásban a tél.
 A hajnali nem-mennék-mennék.

Ez a szegénység volt, a mára-se-már emlék.

A szegénységben a félelem, a félelemben a véres szégyen.

Hát inkább örökké ébren!

*Hát lefeküdtem az udvar közepére,
hogy érezzem a Világegyetem-vihart,
amit a Mindenség a kezdet után a Földdel is akart
a megvalósuló világtest-lüktetésben.
A kialakulás-küldetésben!*

*Hát kifeküdtem az udvar közepére,
a kis talajszilárd tutaj-hárfára,
hogy érezzem a Földgolyó-magszíve magmatüzet,
amit a Földgolyó-belseje koponya-varratos sziklagömb-köpeny
vastag hűvöse engem fűteni nem engedett,
átfűteni, mint a kályha-vasat, cserépdoboz-virágfüggést,
hogy érezzem a sziklahideget, az ásványhideget,
a benti terpedő kristályfákat, a benti forrongó vizet,
a lázadót, a kőbe-zárt óceánokat
a kőcsövecskék edény-pókhálóiban szorongó nedvesség-szüzet,
a gravitációt, mágneses teret,
elektromágnesesség felbőgomoly szigor-szenvedélyt,
a pamutsapka titok erő-gomolyt,
a pörgés-iramat, forgás-lendületet, perdület-erőt,
a golyósűrűbe zárt gáz-tömböket, a sziklák-közt tüdőt,
a hallgatag olaj-tengereket,
a milliárdszor milliárd őszállat-csontvázat:
a gyíksárkány-csontvázhegyeket, a Dinoszaurusz-csontházat,
az ember-előtti és emberkori csontvázak millióinak
hegedű-hidegét, brácsa-tüdejét, a hangtalan ősi fényt,
az odabenti fagy-szenvedélyt,
s a talajban tenyésző mikrolények szövvény-szövetét:
a lebontó, átalakító, építő, fertőtlenítő baktérium föld-küldeményt,
az Élet-Reményt,
a Földgolyót,
amibe a szél belepréselt,
áttetsző lábakkal taposva szívemet Szívéig:*

*a beteljesülésig,
vagy a halálíg!*

*Amire az ember titokban sose vágyik
a megsemmisüléstől a föltámadásig.
Vagy a végtelen halálíg:
ami azzal élet, hogy élet volt valaha,
s az örök elmúlásig
a vágy tárgya, természete, hite, árnya, anyaga.*

*Mert mi volt az az apró, nádfödeles ház
a tó fölötti faluszéli utcán,
a véres és rózsaszín és barnafekete békabrekegés, kummogás,
ümmögés, kuruttyolás víz-síkján, a sok pofa-hólyagemlő-dudás,
a sötét és gyémántosan csillogó vartyogás
varázs-szőnyege fölött lebegve
a légszemként hólyagosan bevarrt üvegkúp-cellás hangpaplan
fölött szegénység-tisztán
a kis osztott vályogdoboz, a nádtető,
mint egy légpárnás repülő-szerkezet,
ami légsűrités-lábú fuvókáitól tolvá
a szegénységben a szegénység fölött lebeg,
aminek korhadó, ágaskodó-gyík-hosszú kövirózsás,
moha-herpeszes nádsátra az udvarfélig leért,
mint hosszú vastag szempilla,
s télen a pillaszőrökből jéggyökerek, mirigyes jéglegyezők nőttek,
s a ház ablaka kicsi, párás, felhős és ködös,
mint fénye az ősznek,
mint a régi kétfedelű utasszállító repülőgépeké,
üvegén fehérfestékbőrt-vedlő-fakeresztel,
üvegén a holddal
és a csillaghimlős arcú éj aranyseplős fagyolyó-szemekkel,
üvegén a ráhőmpölygő téli halál-tollal.
A habszilánk vastag télszigor-gyapothomály-kristálycsipke-testtel.
Mi volt az az apró nádfödeles ház,
amiben a vágy nőtt és az értelem:
bennem és velem.
Ami történelmem volt és nem érdemem!
És amibe nem tudtam habosan behúzódni,*

*mint a négy szem-lopótök ágú csigatest a csigaházba.
Hiszen alig a vigaszba, mindig a gyászba.
A mindig-viszályba, néha-megnyugvásba.
Az a Rettenet Kürtje volt! A reménytelenség az elbűvésba.
Az alig-volt remény a csönd-megtisztulásba!*

*Ami volt gondom!
Most is csak mondom.
Most se panaszlom.
Fordítva, mintha alszom:
nincs belőle hasznom.*

*Az ott-elbűvés:
vágott akár a kés
a tyúk hátára görbített fejű nyakát
és vér volt mindenütt:
vérpetty, vérláng, verrojt. Vér. Szenvedés.
És vér volt anyám kezén,
amikor kishaltával
a szoknyás két térd közé szorított dulakvó,
hernyósan kihúzott nyakú
vonagló-fejű tyúk tollas fejét levágta,
vér volt a tyúk tollazatán,
a baltafejen, kishalta-élen, a késpenge fény-erezetén,
vér volt, vér, vér, vér, vér,
kéklila pép, bársonyzöld lilakék lepedék,
lila bársonylángos, lila bársonyvánkos,
ahogy fej nélkül (ami a fűben),
fölgaskodó gyík-teste-nyakkal,
a tollással, vagy a kopasszal,
szétterített csapkodó szárnyakkal
futott az udvaron körbe-körbe
a még-élő végfutás-csapkodás-karika, a halál-görbe
és vérgatyában tollgatyás lábai
és véres tarajcsipkehíd-koponya-álmánya
és véres a csőre a sárga szaruban üresség-köd orrlikakkal,
amik körbeszegve csonthorgolás fogaskerék-diadallal
és rezgett a szemhéj mint egy vérkupa fedő,
s a kupa-üregben a pupillás szemvív-tojások.*

*A szemgolyó pogácsa-gyászok,
amik már nem látnak az időre!*

*Köhögés a csillaghömpölygés közötti úrben,
mintha a megszakadt üresség kaverna-szigetcsoport
fulladással hörög
és szórt a hajnal a víz-illatú rózsaport,
krákogás a szelíd bűnetlenség-bűnben,
amiben a Mindenség szárad, aszalódik, zörög, dörög,
döbbenet-ugatás a szív pitvaraiban és kamráiban.
Ahol a Minden van. Ahol a Semmi van.
Ahol a rettenet csöndes, szelíd, pettyes üvegpára-szemű
őz-ácsorgása van.
Meg szótlán szavam.
Az aranypettyes-szívű, a bársony-émelyű, a hű.*

*De odakint a tavasz, meg a nyár, meg az ősz, meg a tél!
Meg a szél, meg a szél, meg a szél, meg a szél.
S lent, a tóparti ház vályog-falu könny-vödre alatt,
a tó körül, a víz körül, a sík jégkorong-szem körül
a zöld, a sárga, a barna, a lószín-fekete nádas barna szőr-címeres zuhogása,
akár egy középkori páncélos csata-sereg,
kereszteshad páncélos, bőrsisakos, szőr-sapkás, birkabundás viszály
[és hitnek örül*

*kard-tenger rabló-hit vonulása.
A sár, meg a víz hömpölygő növény-áradása
a szélben, a szélben, a szélben, a szélben,
mint szeretkezőkben a vak nyerítés,
mint szerelemben a becsukott-szemű párzás-lüktetés,
mint szerelem-csúcstüzön a villám-kisülés.*

*Én kifeküdtem a kis udvar közepére,
mint a sebkötés a vérre:
hús-kereszt,
diófalevéllal, szederfalevéllal behullott ember-kereszt,
dér-kereszt, hó-kereszt, jég-kereszt, sár-kereszt,
a kopár és kopasz tél-talajon: hűség-kereszt,
fű-kereszt, mályva-kereszt, cickafarok-kereszt, virág-kereszt,
s tudtam: a szél nem ereszt,*

*a föld nem ereszt
tőle és magamtól megszökni engem,
a hűséget nem szabad elengednem,
nem ereszt a rámégő celofán-hattyúhorda szél,
nem ereszt a húsomon átégő hidegével a Föld,
a Földgolyónyi vonzás gravitáció-párapalotája!*

*De a megmaradáshoz ez mind kevés.
És mégse kevés.*

*

*Súlyosabb, mint az elmúlás,
mint a köd-doboz párazsír ketregrács
és könnyebb, mint az emlékezés
és párologóbb, mint a szenvedés
és hidegebb, mint a havas sziklaszirt-csokor kőkaktusz-bokor.*

*És tömegvonzása kisebb, mint a türelem.
És izzása égetőbb, mint a láng, mint a parázs, mint a láz:
a megtisztulásban negyven fokos.
És mocorgó terhe édesebb, mint az asszonyé, ha állapotos.*

*Ahogy éltem:
akkor az volt a kor: nem a Menny, nem a Pokol.
Vastoll, kőtoll, márványtoll.*

De őrangyal nem volt sehol!

*Így éltem akkor.
Mint aki kormozott vasból.
Világfényből és világhabból.
És szelíd kereszt lettem a magányból kinőtt
kaktusztestű dachból.
Magány-vagy után és új magány előtt.
S élek, hisz éltem
és angyal nem jött értem,
s nincs bennem se Menny, se Pokol.
A találkozás keresztjére értem.*

*Csak embervágy van: világmindenséggé válni a szélben.
S az ég felé hiába néztem:
árnyéktalan fényttest-árnnyal betakarva test-kereszttem,
titok-szárny esernyőjével szikrázva, imbolyogva fölöttem,
hogyan védjen és szeressen,
se halálfélelem, se szégyen nem ámitott engem,
azt ami voltam: világanyagból
szótt, másoktól ismeretlen
szövedék-szorongás csillaghű gyöngy-akol.*

Órangyal nem volt sehol!

*Árván lettünk két sors-gyűjtemény:
a Világegyetem, meg belőle én.
Tudtam: magam vagyok, hisz magam voltam
és az leszek holtan.
Meg a szél, meg a szél, meg a szél, meg a szél:
ami, mint celofán-tankhorda rajtam zúg, zörög, nyikorog, zakatol.
És angyal sehol.*

*Hát hús-kereszt lettem, pehelypikkelyes gőzölgő szobor a fehér üresben:
ember-kereszt a hóvályú-keresztben.
És fagy-kereszt, szétfeszülésem téli kristálykereszt,
jégszilánkos dac-gyúrta test
és mellhártyagyulladás-kereszt: a tavasz.
És hó-kereszt: a nyár.
És láz-kereszt: az ősz.
A szél-tiporta, szél-gyilkolta földre szögezten.
Fagyott nyál.
Deres halál-ismerős.
Növényből szótt virágerő-ravasz.
Akaratomat a Földgolyó-szerelemmel átszóve:
a keringésünk irgalom-erejébe nőve.
Hogy legyenek apró ember-világegyetem
a végtelen világegyetem egy fénytelen, kicsi
pontgömbjére vak, vad, jajgató széllel kifeszítve szögezve.
Hisz sohase azt akartam
ami a hús szenvedélye és szégyene rajtam,
de lenni szárnyas világűr-gyémántkocsi*

*élet-gyönyörrel, amit sikít az ajkam.
Lenni a kegyetlen kegyelem-világszövedék mindenség-azonosság
az ugyanaz másból, a másból a végtelen-szabadság,
hogy a Mindenséget testemmel is megértsem,
ne csak agyammal éljem.
Az volt ez: a szél-lángokban fekvő dac és örült szabadság.
Dac: érted Világ és nem ellenem, de értem:
csodahit kozmikus kamaszgőg vadság.
Az volt az egész
gyűlölet-hiány meztelen védekezés.
Titok-bujaság, bűvölet-világvadság-hitláng.
Ami azzal van, hogy szüntelen hív
és fölfelé úszik az űrbe a szív,
mint kristály-csörgés hegyi patakban a piztráng.*

*Mert tudtam: az Isten mindenütt van,
minden természeti és ismeretlen dologban, feketén, fehérén,
mint az éhség a kenyéren.
És nincs is talán és talán nincs is a Teremtő-Ahol.*

*És hiába néztem
és hiába kértem:
őrangyal nem volt sehol!*

Száz éve született Németh László

